

poročevalec

DRŽAVNEGA SVETA REPUBLIKE SLOVENIJE

Ljubljana, 19. februar 2007

letnik XV

Št. 4

Mnenje komisije državnega sveta

2

Sklepi državnega sveta ob obravnavanih
vprašanjih in pobudah

12

Drugi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa sodelujejo z delovnimi telesi državnega zbora in jim dajejo mnenja o zadevah iz njihove pristojnosti

---

Mnenje komisije za lokalno samoupravo in regionalni razvoj **k predlogu zakona o prostorskem načrtovanju** - druga obravnava, EPA 1171

Komisija za lokalno samoupravo in regionalni razvoj je na 65. seji, dne 31. 1. 2007, obravnavala predlog zakona o prostorskem načrtovanju, ki ga je v obravnavo Državnemu zboru Republike Slovenije predložila Vlada Republike Slovenije.

Komisija se je seznanila s splošnimi in konkretnimi pripombami Občine Šempeter-Vrtojba; Mestne občine Novo mesto; skupne občinske uprave Mestne občine Ptuj ter Občin Cirkulane, Destričnik, Dornava, Gorišnica, Hajdina, Juršinci, Kidričevo, Markovci, Podlehnik, Sveti Andraž v Slovenskih goricah, Trnovska vas, Videm, Zavrč in Žetale; Mestne občine Nova Gorica in Občin Brda, Kanal ob Soči, Miren-Kostanjevica in Renče-Vogrsko ter Upravne enote Nova Gorica; Mestne občine Maribor; Mestne občine Murska Sobota; Mestne občine Celje; Skupnosti občin Slovenije; Društva krajinskih arhitektov Slovenije in Dolenjske sekcije prostorskih načrtovalcev.

Uvodoma so **predstavniki predlagatelja zakona** predstavili pomanjkljivosti pretekle in sedaj veljavne zakonske ureditve na področju prostorskega načrtovanja ter predlagane rešitve v predlaganem zakonu o prostorskem načrtovanju, katerega temeljni cilj je ureditev sistema prostorskih aktov države in občine ter njihovega medsebojnega razmerja, vsebine in postopka sprejemanja. Po njihovem mnenju ureditev celotne materije urejanja prostora v več zakonih ne more biti in ne bo razlog za nepregledno oziroma neustrezno zakonsko ureditev, saj gre le za t.i. »tehniko« urejanja te problematike. Predlog novih nazivov (poimenovanj) prostorskih aktov utemeljujejo predvsem z njihovo novo vsebino, ki je drugačna od vsebine primerljivih prostorskih aktov po ZUreP-1, pa tudi od prostorskih aktov po prej veljavni prostorski zakonodaji. Poudarili so, da so za vse prostorske akte določeni enotni nazivi, ki ponazarjajo njihovo vsebino in podrobnost ter raven načrtovanja. Glede na to, da so vsi prostorski akti prostorski načrti, pri katerih je bistvena njihova grafična ponazoritev, se to odraža tudi v njihovem imenu. Takšno poimenovanje prostorskih aktov, v primerjavi z nazivi, kot jih določa ZUreP-1, po njihovem mnenju bolj ustrezno odraža vsebino posameznega akta, hkrati pa so njihovi nazivi v prevodu primerljivi z nazivi prostorskih načrtov v drugih evropskih državah.

Za razliko od dosedanjih državnih lokacijskih načrtov, ki se pripravljajo le za posamezno prostorsko ureditev (npr. državno cesto), bo državni prostorski načrt omogočil celovito obravnavanje vseh ureditev državnega pomena na določenem območju (npr. ceste, železnice, energetski objekti, itd.).

Glede očitkov strokovne javnosti, da zakon ne sledi smernicam, ki jih narekuje Evropska konvencija o krajini in druge tovrstne mednarodne konvencije, so predstavniki predlagatelja zakona poudarili, da so neutemeljeni, saj je krajina kot pomemben element prostora vključena v prostorsko načrtovanje v okviru enot urejanja prostora, ki pokrivajo območje občine v celoti in ne le območij naselij. Ker je za analizo tega odprtega prostora in za oblikovanje enot ter določanje režimov znotraj njih potrebno interdisciplinarno strokovno delo, je razumljivo, da bodo v to delo vključeni tudi strokovnjaki krajinsko-arhitekturne in drugih strok, kakor tudi pri obravnavi zelenih sistemov znotraj naselja. Poleg tega pa je ohranjanje značilnosti krajine ter ohranjanje, razvijanje in ponovno vzpostavljanje krajinske pestrosti že ustrezno urejeno v zakonu o ohranjanju narave in v postopku usklajevanja razvojnih potreb z varstvenimi zahtevami v okviru priprave prostorskih aktov predstavlja omejitve v prostoru, ki jo je obvezno treba ustrezno upoštevati.

V zvezi z določbo petega odstavka 95. člena, ki določa, da se za občinske podrobne prostorske načrte, ki se do uveljavitve občinskega prostorskega načrta pripravljajo skladno s prostorskimi sestavinami planskih aktov, izvede postopek celovite presoje vplivov na okolje, je bilo pojasnjeno, da ponovna celovita presoja vplivov na okolje ni potrebna, če je bila odločba s tako ugotovitvijo že izdana in če je vsebina akta enaka. Smiselno enako pojasnilo velja tudi za primere iz petega odstavka 98. člena in drugega odstavka 99. člena.

Poudarjeno je bilo, da je občina na področju načrtovanja prostorskega razvoja tudi v skladu s predlaganimi zakonskimi rešitvami še naprej avtonomna, medtem ko mora država le zagotavljati, da so njihovi prostorski akti skladni z veljavno zakonodajo (npr. v obliki podajanja smernic).

Predstavnika Društva krajinskih arhitektov Slovenije sta opozorila, da pred pripravo zakona ni bila opravljena vsebinska analiza ZUreP-1, poleg tega sta bila mnenja, da čas predložitve novega zakona ni primeren, saj v občinah pripravljajo prostorske akte v skladu z veljavno zakonodajo in so se zato znašle v negotovem položaju.

Zakon po njihovem mnenju prinaša slabe rešitve, saj zmanjšuje vlogo prostorskega načrtovanja in pristojnega ministrstva kot usklajevalca interesov v prostoru, predvsem zaradi zmanjševanja pomena strateškega načrtovanja (še posebej na regionalni ravni), kar zna povzročiti celo podaljševanje, namesto obljubljenega skrajšanja postopkov. Usklajevanje v prostoru je možno zagotavljati zlasti na strateški ravni, v predlaganem zakonu pa gre za brezprizivno povzemanje sektorskih zahtev, brez usklajevanja, kar vodi do konfliktov in blokad v postopkih. Poudarila sta, da predlog zakona ne sledi smernicam iz Evropske konvencije o krajini, ki zahteva, da podpisnice prenesejo njene zahteve v svoje politike, prostorsko zakonodajo ali v posebne zakone, ter ne upošteva določil Alpske konvencije, ki zahteva sprejem potrebnih ukrepov za varstvo, urejanje ter obnovo narave in krajine. Ti dokumenti so po njunem prepričanju v ZUreP-1 ustrežnejše upoštevani, predlog zakona pa krajine niti vsebinsko niti terminološko sploh ne upošteva, temveč ureja zgolj področje arhitekturno-urbanističnega načrtovanja in se

osredotoča le na naselja in pozidan prostor. Predmet prostorskega načrtovanja je celoten prostor in ne zgolj načrtovanje poselitve in posameznih ureditev v prostoru.

Opozorila sta, da je območje državnega prostorskega načrta praviloma preobsežno in zajeta problematika preveč kompleksna, da bi lahko bil načrtovan v takšni podrobnosti. Ta naj bi se izdeloval praviloma za območje razvojnih regij, na parcelno mejo natančno, za vse relevantne prostorske ureditve državnega pomena, in naj bi bil direktna podlaga za pripravo projekta za pridobitev gradbenega dovoljenja po predpisih o graditvi objektov. Poleg tehnične neobvladljivosti (postavlja se vprašanje, koliko kart v M 1:5.000 bo potrebnih za en izvod državnega prostorskega načrta za razvojno regijo, ki ima npr. 10, 15, ali celo 30 občin?) se bo pojavil problem pomanjkanja ustrezno in primerljivo pripravljenih strokovnih podlag (rešitev za prostorske ureditve) vseh relevantnih sektorjev, ki bi morale biti na razpolago v istem času. Dejstvo je, da dobre odločitve na strateški ravni omogočajo lažje sprejemanje odločitev na izvedbeni ravni.

Predstavniki Združenja občin Slovenije je povedal, da je njihovo združenje sodelovalo pri pripravi zakona in ga podpira. Podal je nekaj predlogov (68. člen, za novi 36. a člen, rešitev vprašanja razlastitve), ki jih je komisija podprla.

Komisija je podprla vse tiste rešitve, ki bodo zagotovile krajše, racionalnejše in preglednejše postopke sprejemanja prostorskih aktov, saj so postopki, ki se vodijo na podlagi veljavnega ZUreP-1, predolgi.

Komisija predlaga, da predlagatelj zakona z vidika opozoril strokovne javnosti (Društva krajskih arhitektov Slovenije in Zbornice za arhitekturo in prostor Slovenije) ponovno preuči predlagane rešitve v posameznih členih, med drugim v: 2. členu (uporabljeni pojmi), 3. členu (cilji prostorskega načrtovanja), podpoglavju 2. Temeljna načela (uskladitev predvidenih in vključitev dodatnih temeljnih načel), podpoglavju 3.1. (namen, vsebina in postopek priprave državnega strateškega prostorskega načrta), 27. in 28. členu (jasnejša določitev območja, namena in vsebine državnega prostorskega načrta), 31. členu (možnost strožje opredelitve načina vrednotenja variantnih rešitev), 35. členu (v zvezi z neupoštevanjem določil o pripravi načrta variantnih rešitev, rok za javno razgrnitev, skrajšani postopek kot možnost izbire).

V zvezi s pripombo, da se v 6. členu črta "prostih" in s tem ne opredeli, da se prostorski razvoj usmerja in načrtuje na "prostih" površinah znotraj obstoječih naselij, je komisija menila, da gre za nerazumevanje celotnega besedila 6. člena, saj le-ta tudi določa, da se z razvojem naselij ne smejo slabšati kakovosti življenjskega okolja in se mora v čim večji meri ohranjati zelene površine naselja. Zato ni bojazni, da bi se z nekontrolirano gradnjo zelene površine (namenjene parkom, površine ob vrtcih ipd.) pozidale. S predlagano rešitvijo je po mnenju komisije občinam dana vloga, da bodo odgovorno in racionalno načrtovale prostorski razvoj.

V zvezi s pripombami, da predlog zakona zmanjšuje pristojnosti občin na njihovem ozemlju (npr. na območjih NATURE 2000), komisija ugotavlja, da predlog zakona z rešitvijo v 12. členu ne prenaša pristojnosti prostorskega načrtovanja z lokalne na državno raven, ampak je država odgovorna za prostorske ureditve na tistih območjih

ohranjanja narave, ki so zavarovane z aktom države, ki se sprejme po predhodnem mnenju lokalnih skupnosti, na katerih ozemlju leži posebno varstveno območje, na podlagi zakona o ohranjanju narave.

Z ozirom na dejstvo, da še nimamo vzpostavljene druge ravni lokalne samouprave oziroma pokrajin, se komisija strinja s predlagateljem zakona, ki je v 14. členu za vmesno obdobje predvidel ureditev prostorskega načrtovanja v okviru medobčinskega sodelovanja, kar bo prispevalo k učinkovitejšemu črpanju evropskih sredstev oziroma lažji izvedbi regionalnih razvojnih programov. Po mnenju komisije je pojem "medobčinski" prostorski akt kot regionalni prostorski načrt primeren, saj njegov vpliv lahko seže na območje nekaj občin znotraj razvojne regije, ki je opredeljena z zakonom o skladnem regionalnem razvoju in podzakonskimi akti. Ko bo sprejeta pokrajinska zakonodaja oziroma bodo začele pokrajine delovati, bo treba zakon v tem delu spremeniti in dopolniti z vidika novo nastalih pokrajin.

Komisija meni, da je pripomba glede pomanjkanja instrumentov (npr. lokacijska dokumentacija) v povezavi s šestim odstavkom 38. člena ustrezno urejena v zakonu o graditvi objektov.

Komisija se strinja s predlagateljem zakona, ki v 39. členu zakona med obvezne sestavine občinskega prostorskega načrta ni vključil krajinski načrt, ker meni, da urbanistični načrt predstavlja zadostno strokovno podlago za celovito načrtovanje razvoja naselja in njegovega delovanja, poleg tega pomeni obveznost izdelave krajinskega načrta za občine dodatne (nepotrebne) stroške. Komisija predlaga, da se 39. člen predloga zakona dopolni tako, da se občine lahko same odločijo, ali bo občinski prostorski načrt vseboval tudi krajinski načrt, pri čemer je le-ta lahko opredeljen kot samostojna sestavina ali kot del urbanističnega načrta (enoten urbanistično krajinski načrt).

V zvezi z opozorilom na pomanjkljivost 45. člena, ki določa načrtovanje prostorskih ureditev in posegov v prostor zunaj območja naselja, v povezavi z 38. členom, komisija meni, da ta določba ni pomanjkljiva pri določanju prostorskih ureditev zunaj območja naselij. Med drugim so se opozorila nanašala na obstoječe legalno zgrajene objekte, ki jim v obstoječem planu zaradi različnih razlogov ali tudi neažuriranosti podatkov niso bila določena stavbna zemljišča, ali objekte za določeno vrsto proizvodnje oziroma dejavnosti, ki zaradi svojih motečih vplivov na okolico ni združljiva z bivalnim okoljem in bi jih bilo treba umakniti na lokacijo izven meja naselij. Po mnenju komisije je tako podrobna opredelitev možnosti načrtovanja prostorskih ureditev in posameznih posegov v prostor zunaj območja naselij materija podzakonskih aktov.

V zvezi s predlogom, da se v 103. členu določi, da z dnem uveljavitve zakona o prostorskem načrtovanju preneha veljati tudi 80. člen ZUreP-1 (lokacijska informacija), se komisija pridružuje mnenju predlagatelja zakona, da se s predvideno spremembo zakona o graditvi objektov lokacijska informacija odpravi. Glede na vsebino prostorskih aktov je izdajanje lokacijskih informacij za občinske strokovne službe preveč obremenjujoče in nepotrebno, hkrati pa "potuha" za projektante, ki se držijo le navedb

v lokacijski informaciji, ne preberejo pa določil prostorskih aktov. V lokacijski informaciji je namreč nemogoče navesti vse pogoje oziroma bi bilo potrebno prepisati celoten prostorski akt, kar je nesmiselno.

Komisija ugotavlja, da je predlog *Skupnosti občin Slovenije*, da Ministrstvo za okolje in prostor pripravi shemo postopkov po fazah sprejemanja prostorskih aktov, in sicer po veljavnem zakonu o urejanju prostora in predlaganem zakonu, že upoštevan, saj je pristojno ministrstvo že pripravilo tako shemo. Komisija predlaga ministrstvu, da to shemo posreduje vsem občinam.

Komisija predlaga, naj se čim prej s posebnim zakonom uredijo oziroma poenostavijo možnosti razlastitve za potrebe graditve javne gospodarske infrastrukture, hkrati pa opozarja, da je treba že pri pripravi občinskih prostorskih načrtov ravnati racionalno in gospodarno ter novo gospodarsko javno infrastrukturo umestiti v bližino obstoječe oziroma na zemljiščih, ki so v občinskem prostorskem aktu predvidene za te namene.

Komisija je na podlagi podanih pripomb občin in razprave oblikovala **pripombe in konkretne pripombe k naslednjim členom:**

K 9. členu:

Za besedo "ureditve" se doda besedna zveza "in posegi".

Obrazložitev:

Amandma je potreben zaradi uskladitve s predhodnim besedilom, kjer je govora o posegih v prostor in ne o ureditvah.

K 21. členu:

V tretjem odstavku se za besedo "pripravljaivec" doda besedilo "z dnem njegove uveljavitve".

Obrazložitev:

Ker se je v praksi dogajalo, da je bilo treba več mesecev čakati na državni lokacijski načrt, občine pa bi ga nujno potrebovale pri svojem delu (izdajanje lokacijskih informacij, občani so si hoteli ogledati lokacijski načrt), se predlaga, da pripravljavec državnega prostorskega akta z dnem njegove uveljavitve le-tega posreduje občinam in pristojni upravni enoti. Taka rešitev je predvidena tudi za posredovanje občinskih prostorskih aktov in regionalnih prostorskih načrtov.

K 32. členu:

V petem odstavku se za besedo "njih" doda besedilo "v roku 30 dni".

Obrazložitev:

Peti odstavek je treba dopolniti z opredelitvijo roka, v katerem mora ministrstvo zavzeti stališče do pripomb in predlogov javnosti. Pri določanju roka za pripravo stališča ministrstva do pripomb in predlogov javnosti je treba izhajati iz kompleksnosti možnih

prostorskih ureditev ter posledično zelo velikega števila vključenih nosilcev urejanja prostora ter zainteresirane javnosti. Komisija predlaga 30 dni.

K 33. členu:

V drugem odstavku se za besedo "njih" doda besedilo "v roku 30 dni".

Obrazložitev:

Drugi odstavek je treba dopolniti z opredelitvijo roka, v katerem mora ministrstvo zavzeti stališče do pripomb in predlogov javnosti. Pri določanju roka za pripravo stališča ministrstva do pripomb in predlogov občin je treba izhajati iz kompleksnosti možnih prostorskih ureditev ter posledično zelo velikega števila pripomb občin. Komisija predlaga 30 dni.

K 35. členu:

Beseda "četrtga" se nadomesti z besedo "sedmega".

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

Za novi 36. a člen:

Doda se novi 36. a člen, ki se glasi:

"36. a člen

" (sodelovanje države in občin pri načrtovanju prostorske ureditve skupnega pomena)

- (1) Ministrstvo in udeležene občine oziroma občina se lahko dogovorijo, da udeležene občine oziroma občina načrtujejo in sprejmejo prostorski akt za določeno prostorsko ureditev, ki je skupnega državnega in regionalnega oziroma lokalnega pomena, če je glede na povezanost prostorske ureditve državnega pomena s prostorsko ureditvijo regionalnega oziroma lokalnega pomena to primernejše. Udeležene občine oziroma občina takšno prostorsko ureditev načrtujejo v skladu s sklepom o začetku postopka priprave prostorskega akta, ki ga sprejmejo sveti udeleženih občin oziroma občinski svet po predhodnem soglasju ministra.
- (2) Če udeležene občine oziroma občina na način iz prejšnjega odstavka pripravljajo in sprejemajo prostorsko ureditev skupnega pomena, mora prostorski akt pred njegovim sprejemom potrditi ministrstvo."

Obrazložitev:

Komisija predlaga, da se v zakonu tudi predvidi možnost dogovora med pristojnim ministrstvom in udeleženi občinami, ki pripravljajo regionalne prostorske načrte oziroma posamezno občino, da le-te načrtujejo in sprejmejo prostorski akt za določeno prostorsko ureditev skupnega pomena, če je glede na povezanost državne prostorske ureditve s prostorsko ureditvijo regionalnega oziroma lokalnega pomena to primerneje.

K 45. členu:

V prvem odstavku se drugič navedena "3" točka nadomesti s številko "4", ostale točke pa se preštevilčijo.

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

K 47. členu:

V prvem odstavku se besedilo "občinski svet" nadomesti z besedo "župan".

Obrazložitev:

Komisija predlaga, da se začne postopek priprave občinskega prostorskega načrta s sklepom župana in ne občinskega sveta, kar bistveno skrajša postopek, to je tudi eden izmed osnovnih ciljev obravnavanega zakona.

K 48. členu:

V prvem odstavku se doda nov stavek, ki se glasi:

"Razvojne potrebe morajo biti obrazložene in dokumentirane."

Obrazložitev:

Veljavni zakon o urejanju prostora v drugem odstavku 67. člena vsebuje smotrno določilo, da pobude morajo biti obrazložene in dokumentirane. V praksi se namreč pogosto dogaja, da so pobude zaradi premalo podatkov ali napačnih podatkov nerazumljive ali premalo jasne. Zato naj tudi v novem zakonu ostane določilo glede obrazložitve in dokumentiranosti.

K 51. členu:

1. V tretjem odstavku se pika nadomesti z vejico in doda naslednje besedilo, ki se glasi:

"razen pri pripravi prvega občinskega prostorskega načrta."

Obrazložitev:

Komisija podpira opozorilo občin, da je določba tretjega odstavka nejasna oziroma se jo lahko bere tudi tako, da bi moral že prvi občinski prostorski načrt vsebovati navedbo vseh zemljiških parcel, kar pa bi povzročilo objavo neobvladljive količine podatkov. Zato se predlaga, da se jasno zapiše, da to ne velja za prve občinske prostorske načrte, medtem ko je zahteva za navedbo zemljiških parcel, katerih namenska raba se spreminja, ob spremembah in dopolnitvah občinskih prostorskih načrtov potrebna in upravičena.

2. V petem odstavku se besedilo "mnenja in pripombe" nadomesti z besedilom "pripombe in predlogi"

Obrazložitev:

Šesti odstavek tega člena in prvi odstavek 52. člena ne določata "mnenja in predlogi", ampak »pripombe in predlogi«. Zato je potrebna uskladitev.

3. V šestem odstavku se za besedo "običajen" doda beseda "način".

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

Za novi 53. a člen

Komisija predlaga, da se doda nov 53. a člen, ki bi opredelil skrajšani postopek priprave občinskega prostorskega načrta, ki je primerna rešitev za manjše spremembe in dopolnitve oziroma za spreminjanje izvedbenih pogojev, ne pa za spremembo namenske rabe. Ta dopolnitev bi morala analogno slediti rešitvam glede skrajšanega postopka priprave državnega prostorskega načrta, ki ga predvideva 35. člen predloga zakona (enako se predlaga za pripravo občinskega podrobnega prostorskega načrta).

K 54. členu:

V drugem odstavku se besedilo "drugi odstavek 38. člena" nadomesti z besedilom " 40. člen".

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

K 57. členu:

V prvem odstavku se besedilo "občinski svet" nadomesti z besedo "župan".

Obrazložitev:

Komisija predlaga, da se začne postopek priprave občinskega podrobnega prostorskega načrta s sklepom župana in ne občinskega sveta, s čimer se bistveno skrajša postopek, kar je tudi eden izmed osnovnih ciljev obravnavanega zakona.

Za novi 61. a člen

Komisija predlaga, da se doda nov 61. a člen, ki bi opredelil skrajšani postopek priprave občinskega podrobnega prostorskega načrta, ki je primerna rešitev za manjše spremembe in dopolnitve oziroma za spreminjanje izvedbenih pogojev, ne pa za spremembo namenske rabe. Ta dopolnitev bi morala analogno slediti rešitvam glede skrajšanega postopka priprave državnega prostorskega načrta, ki ga predvideva 35. člen predloga zakona.

K 64. členu:

Besede » Prostorski načrt razvojne regije« se nadomesti z besedami »Regionalni prostorski načrt«.

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

K 65. členu:

V prvem odstavku naj se zaradi nejasnosti hierarhije občinskega in regionalnega prostorskega načrta opredeli, da občinski prostorski načrt ni podlaga za pripravo regionalnega prostorskega načrta (gre le za njegovo upoštevanje in ne skladnost).

K 66. členu:

V prvem odstavku se beseda "občinskih" nadomesti z besedo "uradnih".

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

K 68. členu:

1. V prvem odstavku se besedilo "ali svet zveze občin" črta.

Obrazložitev:

V skladu z zakonom o lokalni samoupravi sestavljajo svet zveze občin župani in v aktu o ustanovitvi zveze določeno število predstavnikov občinskih svetov občin ustanoviteljic. Po mnenju komisije so regionalni prostorski načrti taki prostorski akti, ki jih morajo sprejeti občinski sveti udeleženih občin in ne le svet zveze občin, v katerem ne sodelujejo vsi občinski svetniki udeleženih občin, hkrati pa ni nujno, da so v svet zveze občin vključene občine, na katere se nanaša regionalni prostorski načrt, oziroma so lahko vključene tudi tiste, na katere se ta akt ne nanaša.

2. V prvem odstavku se za besedilom "sklepa vlade" doda besedilo "oziroma ministrstva".

Obrazložitev:

V petem odstavku 52. člena je določeno, da sklep lahko izda tudi ministrstvo.

K 75. členu:

Četrti odstavek se črta.

Ostala odstavka se ustrezno preštevilčita.

Obrazložitev:

Četrti odstavek določa, da dokler občina ne sprejme programa opremljanja s podlagami za odmero komunalnega prispevka za vso obstoječo komunalno opremo na območju celotne občine, ne sme sprejeti programa opremljanja za investicije iz načrta razvojnih programov. Ker bi navedeno določilo pomenilo precejšnjo restrikcijo za zaračunavanje komunalnega prispevka za nove investicije za čas do sprejema „splošnega“ programa opremljanja, komisija predlaga črtanje odstavka.

K 95. členu:

V prvem odstavku se beseda "četrtega" nadomesti z besedo "sedmega".

Obrazložitev:

Gre za redakcijski popravek.

K 98. členu:

Zadnji stavek tretjega odstavka se črta.

Obrazložitev:

Komisija meni, da ta določba ni smiselna, saj omejuje veljavnost strategije prostorskega razvoja občine ali lokacijskega načrta občine, ki je bil sprejet po določilih ZUreP-1, poleg tega je v neskladju s prvim oziroma tretjim odstavkom 97. člena, ki določa njihovo veljavnost lokacijskega načrta do izvedbe načrtovanih posegov v prostor. Takšna strategija in lokacijski načrti občin lahko veljajo neomejeno oziroma do izvedbe načrtovanih posegov v prostor.

Za poročevalca je bil določen predsednik komisije Darko Fras.

Prvi odstavek 56. člena zakona o državnem svetu - državni svet in njegova delovna telesa imajo pravico zahtevati od državnih organov pojasnila in podatke v zvezi z zadevami, ki jih obravnavajo

---

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA OKOLJE IN PROSTOR

na vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede zaključkov mednarodne zveze najemnikov

---

Mednarodno združenje najemnikov (IUT) in predstavniki nekaterih evropskih najemniških organizacij so med razpravo na zasedanju Sveta IUT v Ljubljani od 20. do 22. oktobra 2006 na podlagi priporočil Regionalnega urada IUT za Srednjo in Vzhodno Evropo v Ljubljani ter na podlagi priporočil Združenja najemnikov Slovenije sprejeli Izjavo o stanovanjskih razmerah v Republiki Sloveniji.

Izjavo zavračamo z utemeljitvami, navedenimi v nadaljevanju.

Stanovanjska zakonodaja, sprejeta v letu 2003, je zasledovala cilj uravnoteženja najemnih razmerij, zlasti pa zagotoviti trdnost najemnih razmerij. Še posebej je to pomembno v primerih, ko govorimo o najemnikih neprofitnih stanovanj. Vsem najemnikom neprofitnih stanovanj zakon zagotavlja najemno razmerje za nedoločen čas in neprofitno najemnino, vstop v najemno razmerje po smrti najemnika s strani zakonca ali osebe, s katero je najemnik živel v izvenzakonski skupnosti oziroma z enim od ožjih družinskih članov, najemnikom denacionaliziranih stanovanj pa tudi pravico do pogojno rečeno nadomestne privatizacije po 173. členu stanovanjskega zakona ter upravičenost do dodelitve neprofitnega stanovanja v najem ob izpolnjevanju splošnih pogojev za dodelitev neprofitnega stanovanja in uvrstitvi na prednostno listo najemodajalcev neprofitnih stanovanj.

Osnovne rešitve stanovanjskega zakona glede denacionaliziranih stanovanj so vpete v koncept denacionalizacije, uveljavljen v Sloveniji pred petnajstimi leti in so vzdrževale večkratno ustavno presojo. Zakon o denacionalizaciji je omogočil denacionalizacijo stanovanj, eno bistvenih načel zakona pa je bilo varovanje fizičnih oseb, ki so na premoženju, ki je bilo predmet denacionalizacije, pridobile stanovanjsko pravico. Ustavno sodišče je tako podprlo načelo neprofitne najemnine za stanovanja, zasedena s prejšnjimi imetniki stanovanjske pravice, pri čemer je ugotovilo, da sama neprofitna najemnina ne posega v lastninsko pravico pač pa zagotavlja socialno funkcijo, kar je ob prehodu iz ene pravne ureditve v drugo ukrep, ki je še posebej nujen (odločba Ustavnega sodišča, marec 2003).

Glede očitka, da neprofitna najemnina vsebuje tudi elemente profitne elemente, pojasnjujemo, da je v Sloveniji neprofitna najemnina navzgor omejena in opredeljena kot stroškovna najemnina, ki vsebuje naslednje elemente: stroške za vzdrževanje stanovanja in skupnih delov, stroške upravnških storitev, amortizacijo v življenjski dobi

60 let in stroške financiranja sredstev, vloženih v stanovanje. Najvišja dovoljena stopnja neprofitne najemnine je določena celo na nižji stopnji, kot jo je v študiji "Elementi neprofitne najemnine in njihovi deleži glede na vrednost stanovanja", ki jo je pripravila Ekonomska fakulteta v Ljubljani, predlagala stroka. Neprofitne najemnine so se v Sloveniji v 10-letnem obdobju res povišale za 650%, vendar je ob tem potrebno poudariti, da gre za nominalno povišanje, medtem ko je realno povišanje le 261% oz. so se najemnine povišale za 2,6 krat. Delež povprečna neprofitne najemnine v dohodku povprečnega slovenskega gospodinjstva predstavlja 17%.

Poleg navedenega je potrebno opozoriti, da so najemniki neprofitnih stanovanj z nižjimi dohodki, ki bi jim po plačilu najemnine ostalo premalo sredstev za normalno preživetje, upravičeni do subvencionirane najemnine. Glede na dohodek družine, je ta lahko upravičena do subvencije celo do 80% neprofitne najemnine.

Lokacija rentna ni vsebovana med elementi neprofitne najemnine. Lastniki smejo zaračunavati lokacijsko rento le v primeru, če občina z odlokom določi vpliv lokacije. Pri tem mora občina upoštevati vsa merila, ki so glede določitve vpliva lokacije predpisana v 118. členu stanovanjskega zakona. Odlok glede vpliva lokacije sta sprejeli le dve občini, od tega ena mestna, ki je vpliv lokacije določila tudi v negativni smeri. V konkretnem primeru to pomeni, da se za stanovanja na območju, kjer je vpliv lokacije negativen, zaračunava nižja najemnina.

Trditev, da so slovenski najemniki skladno s slovenskim pravnim redom lahko izseljeni iz svojih domov, ne da bi jim bila zagotovljena ustrezna ali začasna namestitvev in iz popolnoma banalnih razlogov, je povsem neutemeljena. Stanovanjski zakon v 103. členu določa 12 krivdnih odpovednih razlogov, zaradi katerih lahko lastnik odpove najemno pogodbo s tožbo, pri čemer mora pisno predhodno opozoriti najemnika, ki krši najemno pogodbo. Opomin mora vsebovati navedbo kršitve in način ter rok za odpravo odpovednega razloga. Najemne pogodbe ni mogoče odpovedati zaradi tega, ker se je povečalo število družinskih članov najemnika, ker najemnik ni čistil stanovanja ali zaradi več kot tri mesečne odsotnosti, kot to navaja mednarodno združenje najemnikov. Stanovanjski zakon jasno določa, da je lastnik stanovanja dolžan na predlog najemnika skleniti aneks k najemni pogodbi, če se je povečalo število oseb, ki jih je najemnik dolžan preživljati po zakonu, za vse ostale osebe pa mora skleniti aneks, če je stanovanje glede na število oseb po velikosti še primerno (91. člen zakona).

Če najemnik stanovanja umre, je lastnik stanovanja dolžan pod istimi pogoji skleniti najemno pogodbo z zakoncem najemnika ali z osebo, s katero je živel v zunajzakonski skupnosti ali z enim od ožjih družinskih članov, če je ta v času najemnikove smrti dejansko bival v stanovanju, imel v tem stanovanju prijavljeno stalno bivališče in bil naveden v najemni pogodbi (109. člen zakona).

Krivdni odpovedni razlog neuporabe stanovanja več kot tri mesece ne velja za najemna razmerja v tržnih stanovanjih, pač pa le za najemna razmerja v neprofitnih stanovanjih. Takšna ureditev je nujna zaradi velikega pomanjkanja neprofitnih stanovanj. Vendar pa ta pogoj ni izpolnjen, če najemnik ni uporabljalo stanovanja več kot tri mesece, ker je bil

na zdravljenju, v domu za starejše za čas krajši od šestih mesecev, ali če stanovanja ni uporabljal iz drugih upravičenih razlogov, kot denimo službena premestitev ali šolanje v drugem kraju, prestajanje zaporne kazni in podobno.

Lastnik lahko odpove najemno pogodbo sicer tudi iz nekrivdnih razlogov, vendar le izjemoma in le v primeru, da najemniku priskrbi drugo primerno stanovanje. Stroške selitve nosi lastnik stanovanja. Nikakor pa se s selitvijo položaj najemnika in oseb, ki skupaj z njim bivajo v stanovanju, ne sme poslabšati v nobeni pomembni okoliščini (106. člen).

Sodba Vrhovnega sodišča, ki naj bi po mnenju Mednarodnega združenja najemnikov pomenila judikat na tem področju, se nanaša na en sam primer, ki je bil sprožen pred uveljavitvijo novega stanovanjskega zakona, torej pred letom 2003 in jo je sodišče obravnavalo po prejšnjih predpisih. Ne glede na to, je stanovanjski zakon, sprejet v letu 2003, povsem jasno določil, da je v primeru smrti najemnika lastnika dolžan skleniti najemno pogodbo z zakoncem ali enim od ožjih družinskih članov, ki je bival v stanovanju in je naveden v najemni pogodbi in sicer po istimi pogoji, kar v primeru neprofitnega najema pomeni nadaljevanje najemnega razmerja za nedoločen čas in neprofitno najemnino.

Ministrstvo za okolje in prostor deli mnenje z Mednarodnim združenjem najemnikov (IUT), da so v težjem položaju najemniki na prostem trgu. Pomanjkanje najemnih stanovanj in dolge čakalne vrste so namreč razlog, da so najemniki včasih primorani najeti stanovanje prosto na trgu, najemnina v teh stanovanjih so precej višje, večkrat pa jih lastniki oddajajo tudi brez sklenitve ustreznih pogodb. Vendar poudarjamo, da stanovanjski zakon določa, da lastnik stanovanje odda v najem s sklenitvijo najemne pogodbe. Najemno pogodbo je lastnik dolžan prijaviti tudi davčnemu organu in predložiti pristojnemu registrskemu organu v 30 dneh od sklenitve pogodbe. Morebitna oddaja stanovanja brez najemne pogodbe je kršitev določb stanovanjskega zakona, za katero je predvidena tudi globa. Najemniki imajo možnost zoper lastnika, ki ne želi skleniti pogodbe ali te predložiti davčnemu in registrskemu organu, sprožiti prijavo. Poleg tega stanovanjski zakon preprečuje oderuško najemnino. Najemnina je oderuška, če za več kot 50% presega povprečno tržno najemnino v občini za enako ali podobno kategorijo stanovanj, pri čemer se upošteva tudi lokacija in oprema stanovanja. Vsakemu najemniku je z zakonom zagotovljena pravica, da od občinskega organa, pristojnega za stanovanjske zadeve zahteva preveritev višine najemnine. V primeru oškodovanja najemnika lahko ta zahteva spremembo višine najemnine v najemni pogodbi na ustrezno najemnino ter vračilo preveč plačane najemnine.

Hišniška stanovanja so službena stanovanja, ki so bila praviloma vezana na opravljanje hišniških del. Po ocenah, s katerimi razpolagamo, je v državi med 150 in 200 hišniških stanovanj. Hišnikom, katerim je bila v preteklosti dodeljena stanovanjska pravica, je stanovanjski zakon zagotovil najem za nedoločen čas z neprofitno najemnino ali možnost izrabe tako imenovane pogojne privatizacije po 173. členu stanovanjskega zakona.

Če najemnik nekdanjega hišniškega stanovanja ne more ali želi uveljaviti pravic po 173. členu stanovanjskega zakona, pa želi ali mora stanovanje izprazniti, lahko zaprosi za najem neprofitnega stanovanja. V tem primeru se mu na podlagi Pravilnika o dodeljevanju neprofitnih stanovanj v najem pri razvrščanju v prednostno kategorijo dodeli dodatne točke iz naslova stanovanjskih razmer, kar mu zagotavlja določeno prednost v okviru razpisanih postopkov. Tudi v sklopu sprememb in dopolnitev stanovanjske zakonodaje bodo razmere najemnikov hišniških stanovanj gotovo ponovno proučene.

Ministrstvo za okolje in prostor si tudi v bodoče želi sodelovanja z Mednarodnim združenjem najemnikov (IUT). Vendar apeliramo na združenje, da v bodoče že v postopku sprejemanja stališč ali izjav združenja zagotovi ministrstvu pravočasno možnost odziva, kar bo gotovo v obojestransko korist, saj morajo sicer legitimne izjave združenja po našem prepričanju odražati predvsem korektno normativno urejenost področja v posamezni državi, na katero se izjava nanaša.

Vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 23/06.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA FINANCE

na vprašanje državnega svetnika Ivana Bukovca glede akontacije dohodnine od dohodkov iz osnovne kmetijske osnovne gozdarske dejavnosti

---

Z dopisom števil. 435-01/90-4/266 z dne 15.3.2006 ste na Ministrstvo za finance poslali vprašanja državnega svetnika Ivana Bukovca v zvezi z obveznostjo izračunavanja akontacije dohodnine od dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, kot jo je določil Zakon o dohodnini (v nadaljnjem besedilu: ZDoh-1), ki je začel veljati 1.1.2005. G. Bukovca je zanimalo, kako bi Ministrstvo za finance ukrepalo zaradi subvencij iz leta 2005, ki so bile izplačane šele v letu 2006, kakšni argumenti so vodili državo pri določitvi, da se na dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti izračunava akontacija dohodnine, kaj bo to pomenilo za prejemnike oziroma koliko prejemnikov bo dobilo po obračunu dohodnine del akontacije vrnjen ter kako bo rešeno vprašanje razporejanja dohodka od subvencij, ki so izplačane na kmetijsko gospodarstvo, praviloma pa je na gospodarstvu več davčnih zavezancev.

V istem času smo povsem enaka vprašanja dobili tudi s strani poslanca Državnega zbora Republike Slovenije, mag. Boruta Sajovica. Ker smo že dne 27.3.2006 na poslanska vprašanja pripravili odgovor, ki ga je minister za finance javno podal na 15. seji Državnega zbora v letu 2006, smo menili, da so bili s tem ustrezno javno pojasnjeni razlogi za izračunavanje akontacije dohodnine od dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti. Žal smo pri pripravi odgovora spregledali, da ta ni bil tudi formalno poslan vam v vednost, za kar se opravičujemo.

V nadaljevanju vam torej posredujemo odgovor Ministrstva za finance, ki je bil pripravljen že 27.3.2006, obenem pa tudi pojasnjujemo, da se je z novim Zakonom o

dohodnini (Uradni list RS, št. 117/06), ki je začel veljati 1.1.2007, bistveno spremenil sistem obdavčitve dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti. Po novem so ti dohodki obdavčeni na podlagi pavšalne ocene dohodka, ki je za zemljišča katastrski dohodek in za čebelje panje pavšalna ocena dohodka na panj. Drugi dohodki, ki so plačila iz naslova kmetijske politike in druga plačila iz naslova državnih pomoči, pa so po novem sistemu upoštevani že v oceni katastrskega dohodka oziroma pavšalne ocene dohodka na panj. Podrobneje bo način upoštevavanja drugih dohodkov v katastrskem dohodku in v pavšalni oceni dohodka na panj določil nov zakon o ugotavljanju katastrskega dohodka. Torej se po novem sistemu dohodnine drugi dohodki ne obravnavajo več kot samostojen davčni vir in zato med letom tudi niso več predmet izračunavanja akontacije dohodnine. Ta se po novem še vedno izračunava od pavšalne davčne osnove (katastrskega dohodka in pavšalne ocene dohodka na panj), če ta na posameznega zavezanca presega 10% povprečne plače v Sloveniji za preteklo leto.

V nadaljevanju vam prilagamo odgovor na vaša vprašanja, za katerega pa ponovno opozarjamo, da se nanaša na Zakon o dohodnini - ZDoh-1 (Uradni list RS, št. 56/06-uradno prečiščeno besedilo), ki ne velja več:

Z ZDoh-1 se je med dohodke iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti začelo uvrščati tudi plačila iz naslova ukrepov kmetijske politike. Prej je davčno osnovo za to dejavnost predstavljal le katastrski dohodek, od katerega pa se je ves čas, v skladu s sistemom, za vse zneske, ki so presegali določen prag, izračunavala in plačevala akontacija dohodnine.

Sistem plačevanja akontacije dohodnine je bistven element integralnega dohodninskega sistema, po katerem se med letom plačuje akontacija dohodnine za posamezne dohodke, končna letna davčna obveznost pa se izračuna na podlagi letne napovedi, v katero so vključeni vsi davčni viri v posameznemu letu. Brez takega sistema bi se na eni strani država soočila s fiskalnim problemom primanjkljaja tekočega davčnega prihodka, na drugi strani pa bi zavezanci morali v celoti davčno obveznost poravnati v enkratnem znesku, kar bi za večino zavezancev predstavljal breme.

Sistem plačevanja akontacije dohodnine med letom poznajo vse države z integralnim sistemom dohodnine in načeloma akontacijo plačujejo tudi kmetije od svojih dohodkov v drugih državah EU.

V ZDoh-1 sta bila, prav zaradi upoštevavanja dejstva majhnosti naših kmetij, za dohodke iz osnovne kmetijske dejavnosti višina akontacije in pragi dohodka, pod katerimi se akontacija ne plačuje, določena drugače kot za druge dohodke. In sicer je 123. člen ZDoh-1 določal, da se akontacija od katastrskega dohodka plačuje šele, kadar znesek katastrskega dohodka na zavezanca preseže znesek 10% povprečne plače za preteklo leto. Akontacija od drugih dohodkov iz osnovne kmetijske ali osnovne gozdarske dejavnosti pa šele za posamezni dohodke, katerega višina preseže 50.000 SIT. Tudi odstotek akontacije je bil določen bistveno nižje, najprej 16% in nato le 10% davčne osnove.

Popolna odprava akontacije dohodnine tako s sistemskega vidika kot z vidika interesa zavezancev, ni primerna. Po razpoložljivih podatkih je med zavezanci za dohodek iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, ki jih je skupaj preko 505.000, manj kot 5.000 takih, katerim ta dohodek predstavlja edini vir. Po podatkih za leto 2003, ko se med dohodke subvencije še niso štete, pa je bilo med vsemi zavezanci, ki so imeli tudi dohodek iz osnovne kmetijske dejavnosti, le okoli 7,5% zavezancev z dohodkom, nižjim od splošne olajšave. Torej bi z odpravo akontacije dohodnine povzročili, da bi morala večina zavezancev zaradi dohodkov iz osnovne kmetijske in osnovne gozdarske dejavnosti, dohodnino doplačevati.

Glede problema zamika pri izdaji odločb in izplačilu neposrednih plačil, predvsem dohodkovnih plačil, katerim se postopoma povečuje delež vključevanja v davčno osnovo do leta 2008, iz razpisov v letu 2005 v leto 2006 menimo, da je bil način vključevanja dohodkov v davčno osnovo posameznega leta jasno določen v 15. členu in je veljal enotno za vse dohodke. Z dohodnino so bili torej obdavčeni dohodki fizične osebe, ki so bili pridobljeni oziroma doseženi v davčnem letu, ki je enako koledarskemu letu. Tudi pri drugih vrstah dohodkov lahko prihaja do zamika v izplačilu, vendar ni mogoče za posamezne primere določbe razlagati drugače. Izjemoma je bila z novelo ZDoh-1 konec leta 2005 za neposredna plačila iz leta 2004 sprejeta prehodna rešitev, ki pa odstopa od splošnega sistema obdavčitve. Zato je bilo že takrat opozorjeno, da naj se neposredna plačila izplačujejo čim bolj skladno z letom razpisom.

Glede zadnjega vprašanja, kako se posameznim zavezancem v okviru kmetije priznavajo dohodki od neposrednih plačil, ki pripadajo celi kmetiji, pa naj pojasnimo, da je ZDoh-1 vseboval rešitev, po kateri so se taki dohodki pripisovali vsem zavezancem za dohodnino od katastrskega dohodka v okviru gospodinjstva in to v proporcionalnem deležu glede na število zavezancev v gospodinjstvu.

Vprašanje državnega svetnika Ivana Bukovca je bilo objavljeno v Poročevalcu št.7/06

ODGOVOR RADIOTELEVIZIJE SLOVENIJA

---

na vprašanje državnega svetnika Janeza Sušnika glede poročanja Radiotelevizije Slovenije o posvetu Državnega sveta Republike Slovenije "Pomen in vloga dvodomnosti"

Ministrstvo za kulturo Republike Slovenije je posredovalo vprašanje Državnega sveta, ki se je nanašalo na poročanje Radiotelevizije Slovenije o posvetu Državnega sveta Republike Slovenije na temo "Pomen in vloga dvodomnosti", Radioteleviziji Slovenija s prošnjo, naj uredništvo pojasni svojo uredniško politiko ob informativnem pokrivanju omenjenega dogodka.

Odgovor, ki ga je podpisal Rajko Gerič, odgovorni urednik informativnih in izobraževalnih programov Televizije Slovenije, se glasi:

"Ker v informativnem programu TV Slovenija skušamo o določenih temah poročati čim izčrpnije, se je prav ta dan temi o Državnemu svetu posvetil osrednji del informativne oddaje Tednik, zato smo presodili, da je tema zadovoljivo pokrita. V njej je namreč svoja stališča glede vloge Državnega sveta izčrpno pojasnil njegov predsednik gospod Janez Sušnik."

Upam, da je odgovor Televizije Slovenija zadovoljiv, saj pojasnjuje programsko politiko informativnih in izobraževalnih programov Televizije Slovenije.

Vprašanje državnega svetnika Janeza Sušnika je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 23/06.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA KMETIJSTVO, GOZDARSTVO IN PREHRANO

na vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca glede financiranja Kmetijsko gozdarskega zavoda Murska Sobota

---

Po temeljiti proučitvi vprašanja državnega svetnika Marjana Maučeca podajamo naslednji odgovor oziroma obrazložitev.

Zakon o kmetijstvu

Zakon o kmetijstvu (Uradni list RS št. 51/06) je pravna podlaga, ki omogoča izplačilo proračunskih sredstev za izvajanje javnih služb, ki jih izvajajo Kmetijsko gozdarski zavodi. Zakon definira Javne službe na področju kmetijstva za kmetijsko svetovanje, strokovne naloge v proizvodnji kmetijskih rastlin, strokovne naloge v živinoreji, naloge genske banke. Republika Slovenija zagotavlja zbornici (po Zakonu o Kmetijsko gozdarski zbornici Slovenije), v skladu z letnim programom dela zbornice in kmetijsko-gozdarskih zavodov, h katerim da letno soglasje vlada iz proračuna RS sredstva za delo kmetijske in gozdarske svetovalne službe ter selekcije, kontrolne in rodovniške službe v živinoreji, poskusnih vinogradniških in vinarskih centrov ter drugih dejavnosti kmetijsko gozdarskega zavoda, katerih financiranje ni zagotovljeno s prodajo blaga ali storitev oziroma iz drugih virov (22. člen Zakona o Kmetijsko gozdarski zbornici Slovenije, U.I. RS št. 69/04).

Pravni status Kmetijsko gozdarskih zavodov

Zbornica je v šestih mesecih po konstituiranju prevzela ustanoviteljske pravice nad zavodi in centri in jih organizirala kot javne kmetijsko gozdarske zavode. Prav tako je zbornica uskladila ustanovne akte zavodov in centrov v šestih mesecih po konstituiranju zbornice (45. člen Zakona o Kmetijsko gozdarski zbornici Slovenije, U.I. RS št. 69/04).

Aktivnosti v letu 2006 - program dela 2006

Program dela in finančni načrt Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije in Kmetijsko gozdarskih zavodov za leto 2006 je bil na Vladi RS sprejet 22.06.2006 in šele takrat so bili podani pogoji za podpis pogodb o financiranju javnih služb, ki jih izvajajo Kmetijsko gozdarski zavodi in izvedba prvih izplačil v skladu z določili Zakona o izvrševanju proračuna RS za leto 2006 in 2007 (Uradni list RS št. 116/05).

Aktivnosti v letu 2007 - program dela 2007

Program dela in finančni načrt Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije in Kmetijsko gozdarskih zavodov za leto 2007 smo na MKGP prejeli 27.12.2006 in smo ga takoj posredovali strokovnim službam znotraj ministrstva v pregled in pripombe. MKGP je na prejeti program podal pripombe in do 25.01.2007 zahteval, v skladu z usklajevalnimi sestanki s predstavniki KGZS, dopolnjen program. Program do danes še ni bil vrnjen. Po pregledu strokovnih služb MKGP bo program dela posredovan v medresorsko usklajevanje in v sprejem na Vladi RS.

Sklepne ugotovitve

Ustanoviteljske pravice in obveznosti do kmetijsko gozdarskih zavodov ima njihov ustanovitelj, to je Kmetijsko gozdarska zbornica Slovenije, zato predlagamo, da se o rešitvi problematike financiranja zavodov obrnete na KGZS kot ustanovitelja Kmetijsko gozdarskega zavoda Murska Sobota. V skladu z veljavno zakonodajo lahko MKGP financira izvajanje javnih služb po sprejetju letnega programa dela na Vladi RS. Strokovne službe MKGP postopke pregleda in usklajevanje programa dela s predstavniki KGZS izvajajo prioritarno. MKGP bo v skladu z Zakonom o izvrševanju proračuna RS za leto 2007 in 2008 (Uradni list RS št. 28/06) pričelo postopke podpisa pogodbe in izplačil takoj po sprejetju Programa dela in finančnega načrta Kmetijsko gozdarske zbornice Slovenije in Kmetijsko gozdarskih zavodov za leto 2007 na Vladi RS.

Vprašanje državnega svetnika Marjana Maučeca je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 3/07.

ODGOVOR MINISTRSTVA ZA NOTRANJE ZADEVE

na vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca glede policijskega nadzora v cestnem prometu

---

Državni svetnik Državnega sveta Republike Slovenije gospod Jože Ilc je preko predsednika Državnega sveta Republike Slovenije gospoda Janeza SUŠNIKA, dne 17.1.2007 ministru za notranje zadeve naslovil pisno vprašanje v zvezi z izvajanjem policijskega nadzora v cestnem prometu.

Ministrstvo za notranje zadeve v zvezi s postavljenim vprašanjem odgovarja oziroma pojasnjuje:

Skladno z določbo prvega odstavka 190. člena Zakona o varnosti cestnega prometa (Uradni list RS, št. 133/06; v nadaljevanju: ZVCP-1), ki določa pogoje za udeležbo vozil v cestnem prometu, smejo biti motorna in priklopna vozila v cestnem prometu, če:

- so registrirana in imajo veljavno prometno dovoljenje oziroma veljavno prometno dovoljenje za začasno registrirano vozilo ali če imajo veljavno potrdilo za preizkusno vožnjo,

- so označena s predpisanimi registrskimi ali preizkusnimi tablicami, ki so izdane za njihovo označitev.

Ne glede na zgoraj navedeno, pa smejo biti v cestnem prometu motokultivatorji, lahki priklopniki in delovni stroji, če imajo brezhibne predpisane naprave in opremo, lahki priklopniki pa morajo biti označeni s prenovljeno registrsko tablico vlečnega vozila in morajo imeti veljavno dokazilo o opravljenem tehničnem pregledu, na katerem je označen rok, ko mora vozilo opraviti tehnični pregled.

Motorna vozila morajo biti v cestnem prometu označena z dvema registrskima tablicama, razen motornih koles, štirikoles, lahkih štirikoles, trikoles, koles z motorjem, priklopnih vozil, traktorjev in traktorskih priklopnikov, ki morajo biti označeni z eno registrsko tablico.

Policija zoper voznike, ki kršijo določbo prvega odstavka 190. člena ZVCP-1 dosledno ukrepa. V letu 2006 je Policija zaradi kršenja navedene določbe ukrepala v 8.808 primerih, kar je za 117% več v primerjavi z letom 2005. Poleg tega je Policija v 71 primerih ukrepala zoper pravne osebe ter v 24 primerih zoper odgovorne osebe pravne osebe.

V skladu s prvim odstavkom 191. členom ZVCP-1 smejo biti motorna in priklopna vozila, registrirana v tujini, v cestnem prometu, če imajo registrsko številko, listino o registraciji in označbo države, v kateri je vozilo registrirano, kot to predpisuje veljavna mednarodna konvencija o cestnem prometu. Oznaka države sme biti, namesto na posebni nalepki, na registrski oz. registrskih tablicah. Policija je v letu 2006 ukrepala zoper 72 kršiteljev, ki so kršili določbo prvega odstavka 191. člena ZVCP-1, kar predstavlja 44% več ukrepov kot v letu 2005.

Vprašanje državnega svetnika Jožeta Ilca je bilo objavljeno v Poročevalcu št. 3/07.